

KRAAI

Er zit een kraai hier op mijn schouder, dag in, dag uit
Ze krast en kraait hier op mijn schouder, dag in, dag uit
Haar klauwen prikken in mijn spieren
Haar nagels knijpen in mijn vel
Zo zit die kraai hier op mijn schouder, dag in, dag uit

Gelijk nen dichter maakt ze woorden, vliegensvlug en fel
Hele epistels in mijn oren, gelijk een mes zo scherp, en schel
Haar woorden hijgen als hyena's
haar woorden krijsen
haar woorden dempen als een deken dat is geweven in de hel

'k Heb geprobeerd om braaf te luisteren, dag in, dag uit
Haar gekras gedempt tot fluisteren, dag in, dag uit
Ik heb gepoogd haar om te kopen
Ik heb gepoogd haar te ontslaan
Ik heb gepoogd om weg te lopen ver van haar vandaan

Toen ben ik eens goed gaan praten, duidelijk, en wel
Tot mijn verbazing wou ze luisteren, ze zei: 'Waddist, allez, vertel!'
Dus ik, ik spreek haar van de liefde, van de wind en al het licht,
van de kleuren en de mensen, en van de lach op jouw gezicht

Toch blijft die kraai hier op mijn schouder, jaar in, jaar uit
Ze kletst en praat hier op mijn schouder, jaar in, jaar uit.
En met het jaar wordt zij gehaaid
Maar met den dag groeit mijn repliek op
die kraai hier op mijn schouder
die zich verkneukelt op mijn schouder
en zich behaagt hier op mijn schouder
dag in, dag uit
dag in, dag uit
dag in